

een brok in haar krampende keel, toen ze, met een stem die schrill klonk in een poging tot hautaine vriendelijkheid, belet vroeg bij mevrouw.

De dienstbode, die merkbaar besluiteloos niet durfde weigeren, liet haar in de lage, vierkante eetkamer gelijkvloers, en zeide mevrouw te zullen roepen.

Toen de deur zich achter haar sloot, voelde Lize zich vijandig-vreemd in de stille intimiteit van het vertrek waar de tafel reeds gedekt was voor de lunch, waar een sleutelmandje op een étagère stond en geopende brieven naast een ontbijtbordje lagen; maar tegelijk tergde er haar de onbewogen, veilige rust, haar, die er binnenkwam met een hart vol leed, een martelend verdriet, dat dreef tot een wanhopige daad; ze zag in een zilveren vaasje op de dressoir de donkere anjers staan, welke Helma den vorigen avond op haar wit-zijden japon had gedragen, en het scheen of die bloemen er stonden om haar te tarten, of Helma er een gloriënd getuigenis van haar triomf mee geven wou.

Mevrouw Royen, in een wijde mauve peignoir, het gezicht geel bleek en sterk verouderd onder de niet-gefriseerde haren, toonde duidelijke verbazing bij haar wat moeizaam-pijnlijk binnenkomen, en er school een lichte ergernis onder haar vluchtig-beleefden groet.

Tusschen haar korte, spitse vingers liet ze het kaartje duikelen, terwijl Lize met een paar snelle, vooruitbedachte zinnen haar onverwachte komst, het ongelegen uur verontschuldigde; ze bleef zwijgen toen het vrouwtje daarna aarzelend, hikkend naar woorden zocht, en verschoof op haar stoel met een kleine beweging van ongeduld.

Toen begon Lize, hortend en tastend, het pijnlijk verhaal; de zinnen, te voren nauwkeurig gewikt en ineengezet, verliepen in haar gloeiend, bonzend hoofd; alle woorden schenen te grof om dit bijna onzegbare uit te spreken, en voorzichtig aarzelde ze over Herberts vatbaarheid voor indrukken, Hel-

ma's ongedwongen omgangswijze.... over de vrije verhoudingen op zoo'n tennisclub....

Maar de vrouw over haar gaf geenerlei blijk haar bedoeling te begrijpen, toonde alleen door vluchtig, half-verstrooid instemmen, dat de inleiding haar te lang duurde en zij nu wachtte op het doel van het betoog,en voor Lize, die aldoor had heengepraat om de feiten, neep de noodzakelijkheid om het gebeurde van den vorigen avond uit te spreken: te vertellen van 't elkaar misloopen in den schouwburg eerst, de al te groote vertrouwelijkheid van de twee, in de donkere Parklaan, daarna.

Dadelijk zag ze mevrouw Royens houding verstrakken, de kin zich naar voren schuiven, de dunne lippen opéén klemmen, een valig rood vloog over het geel gezicht en vlekte bij de slapen; de oogen trokken klein, met een donkeren, stekenden blik.

Toen zij éindelijk zweeg en zenuwachtig zocht naar haar zakdoek, liet Helma's moeder de stilte duren, de zware stilte vol verzwegen achtergedachten, waar 't eentonig stoelenkloppen doorheen bonsde, en waarin de kleine pendule met razende snelheid den tijd doortikte.

„Dus als ik het goèd begrepen heb.... zou volgens u....uw man te vèr gegaan.... heeft-ie zich onridderlijk gedragen tegenover m'n dochter....”

Ze zweeg plotseling, smakte de lippen een paar maal oopen, onrustig frutselden haar vingers aan de kanten der mauve japon.

„Ik geloof u niet!” barstte ze toen hard en heftig uit, terwijl ze haar gezicht vlak vóór dat van Lize bracht en zelfs geen schijn van correcte wellevendheid meer behield in haar ruwen toon. „U bent jaloersch.... u hebt ruzie met uw man gehad en nu bent u zoo onbeschaamd om hier.... Hoe durft u te denken dat mijn dochter.... een jongmeisje met zoo'n infame beschuldiging....”

Maar nu was Lize óp en slagvaardig; heesch van drift viel ze de ander in de reden: „Vráág uw dochter dan naar gisterenavond,